

De kerk: de pastoor vertelt wat en zwaait met rook en zo

Een kostelijk gesprekje in de trein laatst. Twee jonge meiden, ik schat zo rond de twintig. Kwebbelend en kwetterend op weg naar school of studie. Het ging over de kerk, daar moest een of ander vriendje tot hilariteit van de dametjes komend weekend naar toe.

„De kerk...??! Daar ben ik nog nóóit geweest! Ja, één keer, toen ik ben gedoopt”, zei jongedame 1. „Ben jij er wel eens geweest? Wat dóen ze daar eigenlijk?” Jongedame 2 bleek de kenner van het stel. „Jaaa, ik ben er wel eens geweest. De pastoor vertelt dan van alles en zwaait met rook en zo. Het was trouwens met carnaval. Ik zat bij de dansmariekes en die traden daar op, daarom was ik er.”

De pastoor vertelt en zwaait met rook. Een kortere samenvatting van de liturgie ken ik niet. Geloof, gebed en Jezus kwamen in de kerkelijke anekdote niet voor. Dansmariekes wél.

Leegloop

Naadloos gingen de meiden verder op het onderwerp Toverland, het attractiepark in Sevenum. Ze waren er allebei wel eens geweest, vrolijk wisselden ze hun belevenissen daar uit. Ik dacht: dit is dus de leegloop van de kerken in een notendop. Een kerkbezoek als folkloristische herinnering.

De pastoor vertelt en zwaait met rook, lachen man! En dan voor het zingen de kerk uit, wahahaha...!!! Me verplaatsend in het instituut kerk vroeg ik mezelf af: hoe moet je dit (zinkende) schip in hemelsnaam nog keren?

Anderzijds: in Zuid-Amerika heb ik vaak genoeg bomvolle kerken gezien – óók met jongeren. En honden en katten en vogels trouwens. En zwervers. Bruidsparen. Communicantjes, invaliden. Wenende oude vrouwtjes, troost zoekend voor een Mariabeeld, even bidden, een kaarsje opsteken buiten de officiële missen om.

Het bestaat dus wél nog. Maar in Nederland...?